

ÞRÍR DAGAR ERLENDIS FYRIR L'ORÉAL

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 05

Þegar hann kom að sækja mig fyrir utan blokkina mína um morguninn var það mjög snemma – þannig vann hann. Hann sagði alltaf að morgunstund gefi gull í mund og að það sem maður gerir, það sem maður afkastar þá, verði aldrei endurtekið síðdegis. Klukkan var 5.30. Hann sagði mér, hálf í gríni, að taka vegabréfið með, og ég svaraði um hæl og bað hann bara að segja mér hvert í andskotanutum við værum eiginlega að fara.

Sikiley er hluti af Ítalíu, sagði ég, við þurfum ekki vegabréf til þess – en hann hló og sagði: fyrir mann eins og þig, vanan sveitinni, litlum bæjum, svona svæði – ef þú villtist í borg eins og Catania, milljón manns, þá gætu þeir að minnsta kosti séð hvaðan þú ert og sent þig heim.

Ha ha ha ha ha ha ha.

Það var hans leið til að segja: góðan daginn, Nando, ég er kominn, og ég veit að þú ert enginn heimshornaflakkari.

Við komum að ferjunni og hann mældi mig út frá toppi til táar. Ég hafði keypt blá jakkaföt fyrir tilefnið, ljósbláa skyrtu, blátt bindi, nýja skó sem ískraði í, og ég var öruggur með mig.

Ég hafði rakað mig, sett á mig einn af klassísku Gillette-rakspírunum mínum, hárið var snyrtilegt, hugurinn hreinn – ég var sannarlega vel til fara. En eitthvað fékk mig til að staldra við og hugsa: ég vissi að hann hafði eitthvað í huga, ég vissi bara ekki hvað.

Hann tók í handlegginn á mér – förum á barinn, fyrstu hæð – sagði mér að fylgja sér, og þegar við komum þangað dró hann mig beint inn á karlasnyrtinguna.

Hann sagði mér að fara úr jakkanum, taka af mér bindið, fara úr skyrtunni, þvo mér almennilega í framan og losa mig við þennan helvítis rakspíra – hann sagði að það væri gamalmennalykt, hún minnti hann á það sem afi hans var vanur að nota, nógu sterk til að halda bæði moskítóflugunum og ömmu hans í burtu.

Hann rétti mér hálsklút í stað bindisins og vasaklút í jakkann. Svo tók hann af mér glænýja Casio-úrið, það með innbyggðu reiknivélinni, og rétti mér úr beint upp úr kassanum – Omega Seamaster, stálkassi – sagði mér að bera það á hægri úlnlið og smeygði hvítsilfrúðu armbandi á hinn.

Ég hélt að þetta væri búið, en þá dró hann litla flösku af frönsku ilmvatni upp úr vasanum, pour femme, og smurði mig með því.

Þetta er kvenilmvatn, Giorgio, hvern andskotann ertu að gera?

Hann stöðvaði mig og sagði: karlar og konur nota oft ilm sem er gerður fyrir hitt kynið, ekki vegna lyktarinnar heldur vegna þess sem honum er ætlað að gera. Engar áhyggjur, þú skilur það – treystu mér bara.

En ég veit ekki lengur hvort við erum að fara að vinna eða hvort þú hefur fundið þér afsökun til að fara á kvennaveiðar án þess að segja mér það – láttu mig bara vita.

Hann brosti og sagði: við erum að fara að vinna, við erum ekki á kvennaveiðum – en það er ein sérstök kona sem við skuldum nafni hennar virðingu, og gleymdu því aldrei: hún heitir L'Oréal frænka.

Það var kominn tími til að fara frá borði, stíga á land á Sikiley – þótt enginn bæði okkur nokkurn tíma um vegabréf. Göturnar voru

hreinar og fólk þénaðist með formlega „Lei“, en heima í Kalabríu notuðum við alltaf gamla „Voi“. Það var fyrsti munurinn, fyrsta lexían mín: við vorum sannarlega erlendis.

Ferdinando